

Таке німе засніжене безлюддя...
Ні перейти його, ні обійти.
І мовчазні вершини, мов погруддя,
глянуть, куди ідеш зі мною ти.
Гукнеш — то стрепенуться тільки сосни
і оком покосує оленя.
Тече ріка, як та верета з кросна,
іскриться сніг, як дороге тканиня.
Веди мене у цю весільну тишу,
на трон любові пізньої веди.
А що з тобою ми отут залишим —
над урвищем стежину в два сліди?
Минуть літа, як сніг оцей минеться
і трон любові зробиться стільцем.
Та нас колись чиєсь продовжить серце
і хтось колись повторить нас лицем.
Такий це світ — в нім не бува безлюддя.
І в цій німотній тиші білих гір
стоять навколо нас і друзі, й судді —
лиш не завжди їх помічає зір.

1980

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.